

FRIEDERIKE MAYRÖCKER*

Scardanellivel

szájad mélyén, akkor,
mikor tudja a fecske, hogy tavaszodik
éjjel ablakomnál mintha esne, tűidet hullajtod
ébren fekszem, gondolok a délutánokra, az ölelkező
éjfélekre, sok évvel ezelőtt ezek a rózsagolyók, a
biirkák az ég sötét legelőjén

2008. 1. 19.

eksztatikus reggel, Linde Wabernek

felfelé a tükröző erdei úton, ugyanis jobbfelől a vakító
tó tükröződött benne amikor 1 szép vándor jött velünk szembe
és én a hatalmas fák gyökereibe botlottam
miközben a csörtető nap éspedig a delelő nap fénye
beszóródott a facsúcsok lombján keresztül, akkor, az Altauss-tónál
és balfelől (szél porlasztotta) erdei fenyők, lehelet
vékony nap. Mint anyám egykor, ha távoztam, a 3 keresztcskével:
bimbónyi keresztcskéket ültetett homlokomra, ajkamra, mellemre,
úgy te is, mielőtt búcsút vettünk, ez a csokornyai csalán-
erdő illatozik az ágyfülkében stb.
ahol a rejtett ibolyák sarjadtak

2008. 1. 24.

* *Friederike Mayröcker* osztrák író, 1924. december 20-án született Bécsben. Száznál több könyve jelent meg: versek, hangjátékok, színi szövegek és poetologikus esszék. 1946 és 1949 között angol szakos tanárnő volt. Az 50-es évek közepén megismerte Ernst Jandlt, akivel 2000-ben bekövetkezett haláláig szoros kapcsolatot tartott fent. A 2009-ben a Suhrkamp Kiadónál megjelent *Scardanelli* c. kötetben meghitt beszélgetést folytat Hölderlinnel, aki a Scardanelli név alatt jegyezte betegsége alatt írt verseit, valamint Ernst Jandl emlékéét idézi fel.

ez a *létráskocsi*, ez a zokogás, ez az utána következő 70 év
 ez a kaptató Anyámmal a falu utcáján felfelé (akkor,
 D.*-ben) a kocsi keresztjével kezünkben, ó, emlékszel még
 az utca okkerszínű porára (csupasz) lábaimon,
 a keresztre a magaslaton, ahol a mezők és a rétek
 mintegy tárt karokkal terültek el, és mi a közeli
 kőbányánál kisebb és nagyobb köveket gyűjtöttünk, ezek
 a grották, Isten virágai D.-ben, *miközben a pallón
 megindult a biirkák vonulása stb.*

valaki, 1 álom dombosodik elém, hó lehet vagy hattyú,
 a mozgó primulák POMPÁJA a víz fölött / az élet misztifikálása
 80 kellemes nyár, ah, emlékszel még az eperre
 a (kövekkel koszorúzott) ágyasokban a nagy kertben, a
 kövirózsára, a fehér liliomra, a hibiszkusz felhőjére az
 illatozó lugasokban; a MADONNÁT láttam, *ahol a rejtett
 ibolyák sarjadtak*
 (de szétesnek csontjaim...)

2008. 2. 6.

EJ-nak

meghív ebédre, már kitavaszkodott, egyet-
 értettünk, éreztem szelleme gazdagságát,
 1 pohár vörösbort ivott ráadással, sokáig elnéztem,
 keze után nyúltam, az idő még nem oly gyorsan múlt mint
 ma, ő határozottan tudta, biztonságban éreztem magam,
*pórázon, ahogy gyerekeket vezetnek és kiravaszkodta lelke*met Hölderlin
 ugyanis szentté avatta a citromot a KONZUM szétesettládájában,
 a citrom ugyanis déli égtájon terem. Vidámak voltunk,
 csendesen vidámak, *ah, mit sem sejtő* voltam és
 dél volt, koratavas, (kockás) zsebkendője, a vendéglő
 asztalán Ponge KNOSKE-ja (nem, nem KNOSPE) —
az izgalom és a tánc és a lugasban, ahol ültünk
 az értem dobogó szíve (árnya), a föld minden kis sarka,

* A weinviertelbeli Deinzendorfban töltötte Friederike Mayröcker 11 éves koráig a nyarakat.

a költő minden cserjéje, halma és virága: meleg
hamu
1 teazacskó INRI 1 kis madárkoponya ágyunkon

24. II. 2008

amikor még 1x intett a búcsúnál,
amikor én még 1× intettem a búcsúnál,
vagyis egyidejűleg, alighanem mind-
ketten Konfucius szavaira gondoltunk:
„a búcsúzásnál a gazdának
addig kellett a kapunál várnia, amíg
a vendég már nem nézett vissza...”

mialatt az orgonabokor lobogott, mialatt a rigó lábai
lehullottak, mialatt a barát egy fügefát ültetett, mialatt a pacsirta
dala a virágokhoz menekült, úgy az én szívem is mindig,
Scardanelli. Természetes a kaméliák és a barát csókja,
(Maria Callas) hangjának mennybemenetele, *ezek a füvecskék*
a teutoburgi erdőben, amikor a vonatablakból májvirágok
áradatának közepén (*véltem*) magam (olyanféleképpen), —
amikor a domboldalon felfelé mentünk Leopoldsberg gazdaságaihoz
és a tavasz ragyogása, mihelyt a szellem odafesti magának
és képeleg, és a dacoló napról verset írt, *mialatt az orgona-
bokor lobog*

Christel Fallensteinnek

2008. IV. 3.

SCHIFF JÚLIA fordításai